

ningerne, og man har ikke alene overfor os gjort det med Talemaader, som det sker overfor Arbejdsgiverforeningen, med venlige Klap og Talemaader og Nedsættelser i de Tilskud, de skal yde, nej, man har overfor Arbejderne underbygget det med, at man har nedsat Tilskuddet til Arbejdsløsheds-kasserne, man har frataget dem den ekstraordinære Hjælp; de skal ved Hjælp af Sult og Fattigvæsenet tvinges ned i Lønnedsættelser.

Jeg tror, at den Politik nok af sig selv skal blive dømt og faa sin alvorlige Afstraffelse, naar vi næste Gang mødes overfor Vælgerne.

Knud Kristensen: Da den højtærede Indenrigsminister saa udførligt har imødegaet Forslagsstillernes Betragtninger og præciseret Venstres Stilling, kan jeg fatte mig forholdsvis kort. Jeg vil sige til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, hvis Slutningsbemærkning gik ud paa, at den nys vedtagne Arbejdsløshedslov var en ilde Handling, en Plyndring af Arbejderne, at der er jo oplyst fra socialdemokratisk Side, — jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Stauning forleden Dag og vist ogsaa den ærede Ordfører i Dag har oplyst — at Arbejderne i indeværende Finansaar agtede at anvende 25 Mill. Kr. til Forsikring imod Arbejdsløshed. Men hvis dette er rigtigt, betyder det, at de samtidig af de offentlige Kasser kan faa et Tilskud af ca. 12 Mill. Kr.

Jeg vil nok spørge: Hvorledes vil Befolkningen i al Almindelighed se paa dette Forhold? Kan det staa for en uheldet Bedommelse af hele Forholdet, at naar det offentlige yder en enkelt Gren 12 Mill. Kr. til Forsikring, kan det betegnes som Plyndring, som en ilde Handling fra det øvrige Samfunds Side. Hvad ydes der mon til slige Formaal i andre Lande? Jeg har ikke nogen Statistik derover, men jeg tror at turde hævde, at i intet andet Land ydes der forholdsvis saa store Beløb fra det offentlige Side til Hjælp og Støtte for Arbejderstanden til Forsikring imod Arbejdsløshed. Og nu andre Samfundsklasser, som ogsaa kan blive ramt af økonomiske Tab, og hvis Arbejdsfortjeneste langt fra er større, hvis Timefortjeneste langt fra er højere, hvad yder Samfundet, for at de kan forsikre sig? Mig bekendt yder det ikke noget, der blot tilnærmelsesvis kan sammenlignes med det, der ydes til Arbejderorganisationernes Arbejderforsikring. Men naar det er Tilfældet, er denne Tale om Plyndring, om umenneskelig Behandling en ganske

urimelig og umulig Paastand, som intet har paa sig.

Men vi forstaaer jo nok, hvad der er Maalet for Socialdemokratiet og Fagforbundenes Ledelse. Det er at bibeholde de Tilskud fra det offentlige Side, som var bevilget og ydet dem under Hensyn til en helt anden Kroneværdi end den, vi har i Øjeblikket. De vilde netop derigennem gennemtrumfe en klækkelig Forhøjelse af det Bidrag til deres Forsikring, som gennem de den Gang vedtagne Love var tiltænkt dem.

Det er blevet sagt, at Venstre misunder Arbejderne den Fortjeneste, de har, at vi kun til Arbejderne retter den Fordring, at de skal ned i Løn. Som allerede den højtærede Minister har paavist, og som Kendsgerningerne tydeligt og klart viser, er dette ikke rigtigt. Den højtærede Minister har nævnt, at den Gang hele Tekstilindustrien kom til Regeringen om Støtteforanstaltninger, svarede Regeringen baade Arbejderne og Fabrikanterne: I maa selv se at forhandle og for begges Vedkommende komme ned paa det rimelige Niveau, som er en Betingelse for en lønnende Virksomhed indenfor Tekstilindustrien. Naar I ved gensidig Imødekommenhed og Forhandling kommer til et virkeligt solidt Grundlag, saa er vi villige til at hjælpe jer over de Vanskeligheder, som maaske i Øjeblikket kan optaarne sig for at komme ned paa et saadant Niveau, at det i Længden kan gaa. Saa den Tale om, at vi kun vender os mod Arbejderne, er, hvad Kendsgerningerne viser, positivt urigtig.

Man har jo ingen Midler til at forhindre, at de ærede socialdemokratiske Talere — jeg tænker i Agitationsøjemed — bliver ved med at gentage disse Urigtigheder, men jeg tror, det efterhaanden er ved at gaa op for Befolkningen, at det er kun Agitationsfraser og intet som helst andet. Nej, vi vender os lige saa godt til den ene som til den anden. Men naar Talen maaske oftere bliver om Arbejderlønninger, er det af den simple Grund, at det fra socialdemokratisk Side — det er ikke Tilfældet fra anden Side, i hvert Fald ikke nær saa ofte — hævdes, at netop Arbejdernes Lønninger, Arbejderomkostningerne ingen som helst Indflydelse har, og derfor er det ganske forkert og umotiveret ogsaa at tale om Arbejdernes Bidrag til at gøre Virksomhederne lønnende.

Nu er det en mærkelig Paastand, som jeg tror man vanskeligt kan faa nogen til at tro, der vil tænke sig om, at Prisen paa en Vare — og her er jo Arbejdet en Vare — ikke skulde have nogen som helst Indfly-